

The Holy See

ORĘDZIE NA MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

[Multimedia]

Drodzy bracia i siostry!

Wszyscy, jak powiedziałby apostoł Paweł, nosimy skarb życia w naczyniach glinianych (por. *2 Kor* 4, 7), a Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych zachęca nas do uświadomienia sobie, że nasza ułomność w żaden sposób nie przyćmiewa „blasku Ewangelii chwały Chrystusa”, lecz ujawnia, że „z Boga jest owa przeogromna moc, a nie z nas” (*2 Kor* 4, 4, 7). Każdemu bowiem, bez zasług i bez różnicy, dana jest cała Ewangelia, a wraz z nią radosne zadanie jej głoszenia. „Wszyscy jesteśmy wezwani do ofiarowania innym wyraźnego świadectwa o zbawczej miłości Pana, który niezależnie od naszych niedoskonałości ofiaruje nam swoją bliskość, swoje Słowo, swoją moc, i nadaje sens naszemu życiu” (Adhort. apost. *Evangeli gaudium*, 121). Głoszenie Ewangelii nie jest bowiem zadaniem zarezerwowanym tylko dla niektórych, ale staje się nieuniknioną koniecznością dla każdego, kto doświadczył spotkania i przyjaźni z Jezusem [\[1\]](#).

Ufność w Panu, doświadczenie Jego czułości, pociecha z tego że nam towarzyszy, nie są przywilejami zarezerwowanymi dla nielicznych, ani prerogatywami tych, którzy otrzymali staranną i długotrwałą formację. Natomiast Jego miłosierdzie mogą poznać i napotkać w bardzo szczególny sposób ci, którzy nie są zadufani w sobie i którzy odczuwają potrzebę powierzenia się Panu oraz dzielenia się z braćmi. Jest to mądrość, która wzrasta wraz ze świadomością własnych ograniczeń i która pozwala jeszcze bardziej docenić pełen miłości wybór Wszechmogącego, by pochylić się nad naszą kruchością. Jest to świadomość, która uwalnia od smutku narzekania – nawet najbardziej umotywowanego – i pozwala sercu, by otworzyło się na uwielbienie. Radość wypełniająca oblicze tych, którzy spotykają Jezusa i powierzają Jemu swoje istnienie nie jest złudzeniem ani owocem naiwności. Jest to wtargnięcie mocy Jego Zmartwychwstania w życie naznaczone kruchością.

Idzie o prawdziwe i w pełnym tego słowa znaczeniu *magisterium kruchości*, które, gdyby zostało wysłuchane, uczyniłoby nasze społeczeństwa bardziej ludzkimi i braterskimi, prowadząc każdego z nas do zrozumienia, że szczęście jest chlebem, którego nie można jeść w samotności. Jakże bardzo świadomość, że potrzebujemy siebie nawzajem, pomogłaby nam mieć mniej wrogie relacje z tymi, którzy nas otaczają! I jakże bardzo stwierdzenie, że nawet narody nie mogą ocalić się same, skłoniłoby nas do poszukiwania rozwiązań bezsensownych konfliktów, jakie przeżywamy!

Dziś chcemy przypomnieć cierpienia wszystkich kobiet i mężczyzn niepełnosprawnych, którzy żyją w sytuacji wojny, lub tych, którzy z powodu walk muszą dźwigać ciężar niepełnosprawności. Ileż osób – na Ukrainie i na innych teatrach wojny – pozostaje uwięzionych w miejscach, gdzie toczą się walki, i nie ma nawet szansy na ucieczkę? Należy poświęcić im szczególną uwagę i na wszelkie sposoby ułatwić im dostęp do pomocy humanitarnej.

Magisterium kruchości jest charyzmatem, którym wy – siostry i bracia niepełnosprawni – możecie ubogacić Kościół: wasza obecność „może przyczynić się do przekształcenia realiów, w których żyjemy, czyniąc je bardziej ludzkimi i bardziej gościnnymi. Bez kruchości, bez ograniczeń, bez przeszkód, które trzeba pokonać, nie byłoby prawdziwego człowieczeństwa” [2]. Z tego powodu cieszę się, że proces synodalny okazuje się sprzyjającą okazją, aby wreszcie usłyszeć także wasz głos, i że echo tego uczestnictwa zostało zapisane w dokumencie przygotowawczym do etapu kontynentalnego Synodu. Stwierdza się w nim: „Liczne syntezy podkreślają brak odpowiednich struktur i sposobów towarzyszenia osobom niepełnosprawnym oraz wzywają do nowych sposobów przyjmowania ich wkładu i promowania ich uczestnictwa: pomimo swego nauczania Kościołowi grozi naśladowanie sposobu, w jaki odrzuca je społeczeństwo. Wymienione formy dyskryminacji – brak wysłuchania, naruszenie prawa do wyboru miejsca i osoby, z którą się mieszka, odmowa sakramentów, oskarżenia o czary, nadużycia – i inne, opisują kulturę odrzucenia wobec osób niepełnosprawnych. Nie rodzą się one przypadkowo, ale mają wspólny korzeń: przekonanie, że życie osób niepełnosprawnych jest warte mniej niż innych” [3].

Przede wszystkim Synod, ze swoim zaproszeniem do podążania razem i słuchania siebie nawzajem, pomaga nam zrozumieć, że w Kościele – także w odniesieniu do niepełnosprawności – nie ma *nas* i *ich*, ale jedno *my*, z Jezusem Chrystusem w centrum, gdzie każdy wnosi swoje dary i swoje ograniczenia. Taka świadomość, oparta na fakcie, że wszyscy jesteśmy częścią tego samego wrażliwego człowieczeństwa, przyjętego i uświęconego przez Chrystusa, eliminuje wszelkie arbitralne rozróżnienia i otwiera drzwi do udziału każdego ochrzczonego w życiu Kościoła. Ale co więcej, tam gdzie Synod był prawdziwie integracyjny, pozwolił obalić głęboko zakorzenione uprzedzenia. Rzeczywiście, spotkanie i braterstwo kruszą mury niezrozumienia i pokonują dyskryminację; dlatego mam nadzieję, że każda wspólnota chrześcijańska będzie otwarta na obecność niepełnosprawnych siostr i braci, zawsze zapewniając im akceptację i pełne włączenie.

O tym, że jest to stan, który dotyczy *nas*, a nie *ich*, przekonujemy się wówczas, gdy

niepełnosprawność, czy to w sposób okresowy, czy wynikająca z naturalnego procesu starzenia się, dotyczy nas samych lub kogoś z naszych bliskich. W tej sytuacji zaczynamy patrzeć na rzeczywistość nowymi oczami i uświadamiamy sobie konieczność przełamywania także tych barier, które wcześniej wydawały się nieistotne. Wszystko to jednak nie podważa pewności, że jakiegokolwiek stan niepełnosprawności – okresowy, nabyty czy trwały – w żaden sposób nie zmienia naszej natury jako dzieci jednego Ojca i nie narusza naszej godności. Pan miłuje nas wszystkich tą samą czułą, ojcowską i bezwarunkową miłością.

Drodzy bracia i siostry, dziękuję wam za inicjatywy, którymi animujecie ten Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych. Towarzyszę wam modlitwą. Z serca wam wszystkim błogosławię i proszę was, byście się za mnie modlili.

Rzym, u św. Jana na Lateranie, dnia 3 grudnia 2022 r.

FRANCISZEK

[1] Por. *Orędzie na Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych*, 25 listopada 2021 r.

[2] *La Chiesa è la nostra casa. Synteza specjalnej konsultacji synodalnej osób niepełnosprawnych, staraniem Dykasterii do spraw Świeckich*, Rodziny i Życia n. 2.

[3] *Dokument roboczy dla etapu kontynentalnego Synodu o synodalności*, 36.
